

少年歌行

หมิ่นเยว่
พิชิตเหล่า
ไต้ฟ้า 1
ไร้พินนาการ

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
ณัฐจงกมล แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

'มิตรภาพ' และ 'การต่อสู้' ทั้งสองคำคือแก่นหลักของนิยายที่อยู่เบื้องหน้าท่านทั้งหลายในยามนี้ นี่คือการรวมของหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งซึ่งได้มาพบพานกันบนยุทธภพอันกว้างใหญ่ ได้ควมบ้าไปบนถนนอันยาวไกล เงยหน้าให้แสงตะวันและจันทร์ราหูได้ สูดลมหายใจกำซาบสายลมที่พัดผัน นอนอาบน้ำค้างสัมผัสแผ่นดิน เพลิดเพลินเมืองใหญ่อันรุ่งเรือง เมืองร้างอันเสื่อมทรุด ขึ้นมหาบรรพตสูงเสียดฟ้าคว่ำหิมะเหน็บหนาว ท้องนทีชมมหาสมุทรหม่นหล้ำ และขอบฟ้าแสนไกล เรียนรู้ความรักที่ทำให้หัวใจสั่นไหว รู้จักความแค้นที่ทำให้โลหิตทั้งร่างเดือดพล่าน

ความรู้สึกลึกซึ้งใหม่อันตื่นตาตื่นใจและมิตรภาพคนหนุ่มสาวหลอมรวมอยู่ในนิยายเรื่องนี้แล้ว ขอให้ทุกท่านปล่อยใจละทิ้งเรื่องราวเบื้องหลัง กลับสู่ช่วงวัยอันเต็มเปี่ยมด้วยพลังที่สุดและเดินทางไปกับพลพรรคในนิยายเรื่องนี้เถิด

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีคส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเฉียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงปักกิ่ง เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง Shao Nian Ge Xing โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

ข้าไม่ตายหรอก ข้ายังต้องไปอีกหลายที่

ภาค
โงศพทอองคํ

บทที่ 1 คฤหาสน์เขาเสวียลัว

คฤหาสน์เขาเสวียลัว (หิมะโปรยปราย) มิใช่คฤหาสน์ แต่เป็น
โรงเตี๊ยมซ่อมซ่อมผู้พังแห่งหนึ่ง ทั้งยังมีเพียงแห่งเดียวในรัศมีหนึ่งร้อยลี้*
หลังพิงภูเขาสูง หน้าติดแม่น้ำใหญ่ หากจะข้ามภูเขาเบื้องหลังก็จำต้องใช้
เวลามากโข หรือจะข้ามแม่น้ำเบื้องหน้าก็ไม่ง่ายดายนัก มันจึงกลายเป็น
ที่พักซึ่งคนเดินทางจำต้องแวะ

ทว่าหลายเดือนมานี้กิจการของคฤหาสน์เขาเสวียลัวกลับไม่ค่อยดี
นัก เพราะเหมือนดังชื่อของมัน ครั้นนี้หิมะตกยาวนาน กีดขวางทางมา
ปิดตายทางไป เชี่ยวเชอซวมเลื้อยคลุมขนสั้วสีขาวยืนพึงประคองโรงเตี๊ยม
พลางมองดูเกล็ดหิมะที่โปรยปรายอยู่เต็มฟ้าด้านนอก ก่อนทอดถอนใจ
แผ่วเบา

เสียงถอนใจนี้ช่างอ้างว้างเดียวดายคล้ายนามของมัน...เชี่ยวเชอ
(โดดเดี่ยวอ้างว้าง)

เสี่ยวเอ๋อร์** สองสามคนพุบหลับอยู่ที่โต๊ะ บางครั้งก็สะดุ้งตื่นขึ้น

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนในสมัยราชวงศ์หมิง เท่ากับความยาว 180 จั้ง เทียบระยะประมาณ
600 เมตร

** เสี่ยวเอ๋อร์ หมายถึงเด็กรับใช้

เพราะไอหนาวที่พาให้สั่นสะท้าน แต่พอกวาดตามองรอบหนึ่ง เห็นว่า
ยังคงมีเพียงเก้าอี้แก๊งผู้คิดว่าตนเองงามสง่ามองดูหิมะอยู่ที่เดิมก็กระซิบ
ล้อคลุมเก๋ๆ ขาดบนตัวแล้วพุบหลับต่อ ในใจของพวกมันอดนึกบ่นไม่ได้ว่า
เดิมทีก็มีลูกค้ำหลายคนที่จะพักแรมเพราะไม่อยากเดินทางฝ่าลมหิมะ
แต่เพราะเก้าอี้เสียตายเงินจึงไม่ยอมปรับปรุงโรงเตี๊ยมจนห้องพักรุดโรม
เป็นรูไปทุกห้อง พวกลูกค้ำทนหนาวเหน็บได้ไม่กี่วันก็ออกเดินทางต่อ
แม้จะต้องลำบากตากหิมะฝ่าลมก็ตาม

เก้าอี้ที่ชื่อเซียวเซอผู้นี้เคยอบรมพวกมันว่า 'โรงเตี๊ยมของพวกเรา
หลังพิงเขาเซียว หน้าชิดน้ำใส หากห้องพักรุดโรมบ้างก็จะยิ่งงดงาม
มากขึ้น เช่นนี้จึงจะเป็นที่น่าถวิลหา'

พวกเสี่ยวเออร์ไม่เข้าใจจึงเอ่ยถาม 'นั่นเป็นความรู้สึกเช่นไรกัน'

เซียวเซอส่ายศีรษะอย่างผู้ทรงภูมิ 'เฮ้อ... ย่อมเป็นความรู้สึกของ
การเดินทางนะสิ'

พวกเสี่ยวเออร์ฟังก็ศีรษะเหมือนเข้าใจแต่ไม่เข้าใจ

ครั้งหนึ่งเคยมีชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งเร่งเดินทางมาและพักค้างแรม ทว่า
เมื่อตกดึกก็ทนฟังเสียงลมพัดซัดจากหน้าต่างไม่ไหว จึงใช้หมัดชกจน
ห้องเป็นรูโหว่ใหญ่ด้วยความโมโห เก้าอี้จึงกักตัวมันไว้เพื่อลงโทษและ
ให้ทำงานชดเชยอยู่หนึ่งเดือน ชายฉกรรจ์ผู้นั้นมิใช่ไม่ขัดขืน เพียงแต่
พอเจอหมัดก็ถูกเซียวเซอขัดกระเด็นออกไปนอกประตู ครั้นลุกยืนขึ้นได้
ก็เห็นเซียวเซอกำลังควมไม้พลองทำทางคล่องมือ ไม้พลองเล่มนั้นยังไม่ทัน
ฟาดลงมา ชายฉกรรจ์ก็คุกเข่าลงกับพื้น

เรื่องที่ว่าไม้พลองนั้นแท้จริงแล้วได้ตีถูกอีกฝ่ายหรือไม่ พวกเสี่ยวเออร์
ก็ถกเถียงกันอยู่ มีเสี่ยวเออร์ตาไวคนหนึ่งเอ่ยว่ามันคล้ายเห็นไม้พลองนั้น
สะบัดออกเป็นกระบวนท่าวูบไหวหลายท่า พริบตานันโรงเตี๊ยมง่อนแง่น

จวนพัลหลังนี้ก็ลั่นสะเทือน ทว่าชายจกรรจผู้้นักกลับไม่ได้บาดเจ็บอันใด
ดั่งนั้นจึงไม่มีไครยืนยันได้ว่าไม่พัลลงนั้นตีถูกอีกฝ่ายหรือไม่ ตลอดทั้งเดือน
ชายจกรรจผู้้นักก็ไม่กล้าพุดมากแม้แต่คำเดียว คนอื่นเอ่ยถาม มั่นก็เอาแต่
เดินหนี

เซียวเซอทอดถอนใจเอือกหนึ่งและเริ่มคิดคำนวณ มันกำลัง
ครุ่นคิดว่าจะขายโรงเตี๊ยมนี้ทั้ง อย่างไรก่อนหน้านั้นหลี่หยวนไว* ของ
เมืองหงลู่ที่อยู่ห่างออกไปมากกว่าร้อยลี้ก็เคยเอ่ยขอซื้ออยู่หลายครั้ง แต่
ตอนนี้อยู่ให้คิดอยากขายก็ต้องเดินทางไ้หาก่อน หรือไม่ยามนี้เซียวเซอ
อาจแก้ขัดด้วยการเลิกจ้างเสี่ยวเอ้อร์บางคน แต่วันนี้อากาศหนาวเหน็บ
เป็นน้ำแข็ง พวกเสี่ยวเอ้อร์ไม่มีพื้นฐานวรยุทธ์ หากถูกเลิกจ้างก็คงยังไปไหน
ไม่ได้ ท้นไค่นั้นในหัวเซียวเซอก็ส่วว่างวาบ ในเมื่อเลิกจ้างแล้วแต่พวกมัน
ไปไหนไม่ได้ ก็ยอมต้องพักอยู่ที่นี้มิใช่หรือ เมื่อพักแรมก็เท่ากับเป็นลูกค้า
เช่นนั้นก็ต้องจ่ายค่าที่พักนะสิ อย่างนี้ปัญหาเรื่องเงินมิใช่คลี่คลายได้แล้ว
หรือ โบหน้าเซียวเซอเฝยรอยยิ้มยินดีปรีดาอย่างกลั่นไม่อยู่

ครั้นคิดการได้ชัดแจ้ง ในใจปลอดโปร่งโล่งสบายแล้วก็พลันเห็น
เงาร่างสีแดงปรากฏห่างออกไปไม่ไกลนัก มันกะพริบตาปริบๆ คิดว่า
ตนเองตาฝ้าไป ทว่าเงาสีแดงนั้นกลับยิ่งชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ เซียวเซอ
กะพริบตาอีกครั้งก่อนร้องตะโกนด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา "ลูกค้ามาแล้ว"

เสียงตะโกนนี้แม้จะเฉื่อยชา แต่เสี่ยวเอ้อร์ทั้งหมดต่างสะดุ้ง
ลุกยืนขึ้นในทันใด

ยามนี้เงาร่างสีแดงถึงเบื่องหน้าเซียวเซอแล้ว

"ท่านลูกค้า จะวะะพักแรมหรือว่า..."

เงาร่างสีแดงเดินผ่านข้างตัวเซียวเซอไปอย่างไม่สนใจ

* หยวนไว คือชื่อตำแหน่งขุนนาง ส่วนมากเป็นตำแหน่งลอยๆ ที่เหล่าหนบตีซื้อมาประดับเกียรติตัวเอง

เชียวเชอพลันรู้สึกว้าเหว่ที่ตกลงมายังพาให้รู้สึกอ้างว้างเดียวดาย
ยิ่งนัก

พวกเสี่ยวเอ๋อร์กี้ตะลึงกันไปเช่นกัน

ลมฟ้าเป็นพายุหิมะเช่นนี้ ผู้ที่มากลับสวมเพียงเสื้อสีแดงชั้นเดียว
ตรงอกเสื้อยังเปิดกว้างอย่างไม่ยี่หระ ทว่าเสี่ยวตายเพียงที่เผยออกมานั้น
ไม่ใช่ 'อกนุ่มอูมสล้าง' หากแต่เป็นกล้ามเนื้อแน่นหนั้น ใบหน้านั้น
ดูงามพิสุทธิ์ผิดธรรมดา มองดูแล้วคงอายุเพียงสิบแปดสิบเก้าปี ดวงตา
กระจ่างใสคู่หนึ่งก็ยังดูงดงามยิ่งกว่าสตรีทั่วไปอยู่หลายส่วน

หากพินิจมองทั่วทั้งตัว คนผู้นี้ช่างคล้ายงานศิลป์ที่ผสมผสาน
ความแข็งแกร่งและความอ่อนโยนเข้าด้วยกันจนงามพร้อมไร้ที่ติ แต่สิ่งที่
ทำให้คนตื่นตะลึงยิ่งกว่าก็คือทั้งที่สวมใส่อาภรณ์ชั้นเดียวเดินทางฝ่าหิมะ
หนาวเหน็บเป็นน้ำแข็งมา คนผู้นี้กลับมีไอร้อนขุมหนึ่งแผ่ซ่านจากทั่วร่าง
แค่หย่อนก้นลงนั่ง โรงเตี๊ยมที่หนาวยะเยือกก็คล้ายอบอุ่นขึ้นมาในฉับพลัน

เดิมทีเชียวเชอไม่ค่อยพอใจนักเพราะเด็กหนุ่มผู้นี้ไร้มารยาทยิ่ง
อีกทั้งหน้าตาดีดูดีเช่นเดียวกับตน แต่มันก็ปรับอารมณ์กลับคืนสู่ปกติ
ได้อย่างรวดเร็วเพราะเห็นห่อผ้าด้านหลังของเด็กหนุ่ม นั่นเป็นห่อผ้า
ที่ยาวมากๆ และใหญ่มากๆ ด้วย การเร่งเดินทางในอากาศเช่นนั้น คนทั่วไป
มักไม่นำสิ่งของมามาก ที่นำมาก็ต้องเป็นของล้ำค่าสำคัญจริงๆ

ดังนั้นของในห่อผ้านี้จะต้องมีค่าอย่างยิ่ง! ลูกค้าผู้นี้จะต้องร่ำรวย
มากแน่ๆ!

"ท่านลูกค้าต้องการสิ่งใดบ้างขอรับ" เสี่ยวเอ๋อร์กี้คุ้นเคยกับสัจธรรม
ข้อนี้เป็นอย่างดี จึงรีบขึ้นหน้าต้อนรับอย่างพิถีพิถัน

เสียงของเด็กหนุ่มชุดแดงหนักแน่นเปี่ยมพลัง "ปะหมี่หยางซุน*

* ปะหมี่หยางซุน คล้ายกล้วยเตียนน้ำใสของไทย

หนึ่งซาม สุราเหล่าเจาเซา* หนึ่งซาม!"

เสี่ยวเอ๋อร์แทบสิ้นหกล้ม แขนของเสี่ยวเซ่อที่พึ่งประตูดุ๊กก็ถึงกับ
ทรุดยวบ

เด็กหนุ่มชุดแดงมุ่นคิ้วเล็กน้อยขณะมองเสี่ยวเอ๋อร์ "มีอันใด"

เสี่ยวเอ๋อร์ผีนัยมออกมาและถามหยั่งเชิง "ไม่รับอย่างอื่นแล้วหรือ
ขอรับ เนื้อลายดอกเหมย** กับสุราดอกท้อของร้านข้าหน่อยล้วนแต่
เลื่องชื่อ..."

"เนื้อลายดอกเหมยริ" เด็กหนุ่มชุดแดงเสี่ยวริมฝีปากกลืนน้ำลาย
หลายอึก ก่อนเอ่ยอย่างสองจิตสองใจ "หนึ่งจานคงจะไม่ไหว คืบหนึ่งชิ้น
วางไว้บนบะหมี่หยางซุนให้ข้าได้หรือไม่"

เสี่ยวเอ๋อร์อดเหลือบมองท่าทีของเจ้าแก็ไม่ได้ ทว่ามันเห็นเพียง
เสี่ยวเซ่อหมุนตัวกลับไปเหม่อมองหิมะที่ปลิวร่อนฟ้าแล้ว

ครั้งนี้เสี่ยวเซ่อเหม่อมองด้านนอกอยู่นานโข หนูได้ยินเพียง
เสียงสตูบะหมี่ดังมาจากด้านหลังไม่หยุดจนรู้สึกหิวขึ้นมาบ้าง เดิม
เสี่ยวเซ่อคิดจะเรียกเสี่ยวเอ๋อร์ให้เอาของกินมา แต่กลับเห็นเงากลุ่มหนึ่ง
ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าเสียก่อน มันเพ่งมองให้ดี เจ้านั่นคล้ายคนลึบกว่าคน
กำลังเดินมา มันนึกยั้ม แต่แล้วก็ยั้มไม่ออกในฉบับพลัน

ด้วยเพราะคนเหล่านี้ดูยากจนมาก เทียบกับเด็กหนุ่มชุดแดงที่แม้
การกระทำจะดูตระหนี่ถี่เหนียว แต่เสี่ยวเซ่อแค้นมองก็รู้ว่าเสื้อผ้าอาภรณ์
สีแดงนั้นทอจากใยเพลิงพญาหงส์ ต่อให้เป็นร้านค้าใหญ่อย่างร้านอวิซัว
ไนนครหลวง แค่อื้อพับเดียวก็ต้องจ่ายหนักมาก ทว่ากลุ่มคนที่กำลังมานี้
ล้วนสวมใส่เสื้อคลุมเนื้อหยาบ ใบหน้าดูร้าย ทั้งยังพกดาบมาด้วย

คนกลุ่มนั้นมองหน้าเสี่ยวเซ่อก่อนจะเข้าไปข้างในโรงเตี๊ยม

* สุราเหล่าเจาเซา คือเหล้าชนิดหนึ่งของจีน กลั่นจากกากเหล้าเก่า

** เนื้อลายดอกเหมย หมายถึงเนื้อลายหินอ่อน มีไขมันแทรกอย่างสวยงาม

สายตาที่มองมานั้นทำให้เซียวเซ่อรู้ว่าคนเหล่านี้เป็นพวกไรรมารยาทอย่างแท้จริง มันโกรธมาก แต่ก็ยังคงบั้นยิ้ม อย่างไรก็ตามก็เป็นเจ้าแค้นของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ ต้องคิดถึงการค้าขายไว้ก่อน

แม้ว่าเรื่องเหล่านี้ควรเป็นงานของเจ้าแค้นนี้ก็ตาม

ครั้นเสี่ยวเอ๋อร์เข้าไปต้อนรับ คนพวกนั้นก็แผดเสียงดังลั่น "เอาสุราที่แพงที่สุด เนื้อที่ดีที่สุดของร้านเจ้ามา!"

เสี่ยวเอ๋อร์รีบผงกศีรษะ "รับเท่าไรขอรับ"

ชายฉกรรจ์ผู้เป็นหัวหน้าเอ่ย "มีเท่าไรก็เอามาเท่านั้น!"

"เอ่อ..." เสี่ยวเอ๋อร์เอ่ยอย่างลังเล

"มีอันใด" ชายฉกรรจ์ถลึงตาใส่

"ท่านลูกค้า ร้านของเราต้องจ่ายเงินก่อนจึงจะจัดอาหารมาให้ ดังนั้นท่านต้องการเนื้อกี่斤* สุราก็ตำลึง ต้องจ่ายก่อนถึงจะได้" เสียวเซ่อระบายยิ้มให้พวกมัน

ชายฉกรรจ์จึงมาที่เสียวเซ่อ "เจ้าเป็นใคร"

"ข้าน้อยเสียวเซ่อ เป็นเจ้าแค้นของคฤหาสน์เขาเสวียลั่วแห่งนี้" เสียวเซ่อยังคงโบหน้าแต่ยิ้ม น้ำเสียงฉาบด้วยมารยาทสิบสองส่วน

"ข้าไม่มีเงิน" ชายฉกรรจ์นำดาบในมือกระแทกลงบนโต๊ะ

"โอ้..." เสียวเซ่อเอ่ยเสียงเรียบ

"แต่เจ้าต้องมีเงินแน่!" ชายฉกรรจ์ชี้ไปที่เสียวเซ่อ

เสียวเซ่อส่ายศีรษะทันที "ไม่ปิดบังท่าน ร้านของข้าไม่มีลูกค้ามาเกือบหนึ่งเดือนแล้ว ค่าแรงก็ยังค้างจ่าย..."

"ข้าไม่สนใจ!" ชายฉกรรจ์ตบโต๊ะดังลั่น "ต่อให้เจ้าไม่มีเงิน แต่เสื้อคลุมขนสัตว์ของเจ้าคงมีค่าสักหนึ่งร้อยลึบตำลึงเห็นจะได้"

* จิน (ซ่ง) หน่วยวัดน้ำหนักของจีน โดย 1 จินเท่ากับน้ำหนัก 500 กรัม

"เหลวไหล!" เขียวเชือดวาดลั่นพร้อมกลิ้งตา สีหน้าดุตัน

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นสะดุ้งตกใจ

"ยอดอาชาชนหลากสี ชุดคลุมขนสัตว์หนึ่งพันตำลึงทอง! เลื้อยของข้า
สิ่งตัดที่ร้านอวีชีวโนนครหลวง แคตัดอย่างเดียวก็ใช้เวลาถึงสามเดือน
ขนส่งอีกหนึ่งเดือน หนึ่งร้อยลิบตำลึงรี แค่นั้นยังซื้อแขนเสื้อไม่ได้ด้วยซ้ำ!"
เขียวเชือดเอ่ยด้วยวาจาหนักแน่นทรงพลัง ถ้อยคำอาจเปิดเผย

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นฟังจนอึ้งค้างอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตั้งสติได้ มันชักดาบ
ออกมาฟันโต๊ะเบื้องหน้าขาดเป็นสองท่อน "ไอ้หนูอย่างเจ้าฟังคำข้าเข้าใจ
หรือไม่!"

"สองตำลึง!" เขียวเชือดมุ่นคิ้ว

"สองตำลึงอันใด" บุคลิกอันห้าวหาญของชายฉกรรจ์มลายสิ้น

"ข้าบอกว่าโต๊ะตัวนี้ราคาสองตำลึง!" เขียวเชือดขยายความ

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นโมโหยิ่ง เลือดสูบฉีดขึ้นใบหน้าจนแดง "ไอ้หนู
วันนี้พ่อมาปล้น! มิได้มาพักแรม! เอาสุราชั้นเลิศ เนื้อชั้นดีมาให้ข้า แล้ว
ค่อยเอาของมีค่าออกมา หาไม่แล้วข้าจะฆ่าเจ้าแล้วเผาร้านนี้เสีย!"

"ปล้นรี" เด็กหนุ่มชุดแดงวางขามในมือลงแล้วเช็ดน้ำแกงที่เปื้อน
มุมปาก

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นหันไปมองมันพลางแกว่งดาบไปมา "หากใช่แล้ว
อย่างไร"

เด็กหนุ่มชุดแดงลุกขึ้นยืนอย่างแน่น "เช่นนั้นข้าก็มีอาจเมินเฉย"

"เจ้า...เป็นใคร" ชายฉกรรจ์ถามมัน

เด็กหนุ่มชุดแดงระบายยิ้มบางก่อนเช็ดหน้าขึ้น "ข้าเหลยอุ้เจีย!"

มันเอ่ยเสียงดังกังวานอย่างมาดมัน ฉายแววอดดีอยู่หลายส่วน
ชายฉกรรจ์ลืบทว่าคนนั้นต่างตกตะลึง "เหลยอุ้เจีย!"

เด็กหนุ่มชุดแดงพยักหน้า "ใช่แล้ว!"

ชายฉกรรจ์ผู้เป็นหัวหน้าขมวดคิ้ว ก่อนกล่าวต่อ "แล้ว...เป็นใคร"

เดิมทีชื่อนี้ดูแฝงความน่าเกรงขามอยู่หลายส่วน ตอนอีกฝ่ายเอ่ยขึ้นก็ดูอึ้งการยิ่ง ทำให้พวกมันคิดว่าจะต้องเป็นชื่อของยอดฝีมือผู้หนึ่งในยุทธภพเป็นแน่ ทว่าพวกมันก็อย่างไรก็นึกไม่ออกว่าเป็นใคร

เด็กหนุ่มชุดแดงยิ้มกล่าว "ยามนี้ข้าเพิ่งย่างเข้ายุทธภพ พวกเจ้าย่อมไม่เคยได้ยินชื่อของข้า แต่ไม่เป็นไร ในไม่ช้าชื่อข้าก็จะเป็นที่เลื่องลือไปไกล"

เด็กหนุ่มชุดแดงยิ้มมุมปาก สีหน้าเปี่ยมด้วยความอหังการ

เหล่าชายฉกรรจ์ต่างโมโห ที่แท้ก็แค่เด็กน้อยที่เพิ่งเข้ายุทธภพคนหนึ่ง!

"เหลืออยู่เจ็ดอันใด! เป็นแค่เด็กเมื่อวานซืนกลับกล้าอวดตนต่อหน้าพี่ใหญ่!" ชายฉกรรจ์คนหนึ่งเงื้อมดาบขึ้นฟาดฟันใส่เด็กหนุ่ม

เด็กหนุ่มเปี่ยงตัวเล็กน้อยแล้วยกนิ้วเรียวสองนิ้วหนีรับคมดาบอย่างแผ่วเบา อีกทั้งยังดันชายฉกรรจ์ถอยกลับไปอย่างรุนแรง

ชายฉกรรจ์ตะลึงลาน ทั้งที่เด็กหนุ่มตรงหน้าใช้เพียงสองนิ้วรับคมดาบ แต่ดาบในมือมันกลับไม่อาจขยับไปข้างหน้าได้ราวกับสูญสิ้นพลังไปทั้งหมด ทั้งที่หากเคลื่อนไปข้างหน้าอีกเพียงเล็กน้อยก็จะตัดมืออีกฝ่ายขาดสะบั้นได้แท้ๆ มันมองเด็กหนุ่มที่หยุดยั้งดาบของตนได้อย่างง่ายดายตาปริบๆ

มันไม่ยอมแพ้ คิดจะรุกไล่โจมตีต่อ

ทว่ามันพลันได้ยินเสียงหนึ่ง

เสียงนั้นเบาหวิว ดังมาจากบนดาบของมัน

ไม่ได้มีเพียงมันที่ได้ยิน ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างก็ได้ยินกัน

ถ้วนหน้า

คล้ายเป็นแค่เสียงแตกเล็กๆ บนคมดาบเท่านั้น เสียงนั้นเบาหวิว
เมื่อแรกเริ่ม แต่กลับขยายวงกว้างอย่างรวดเร็วและรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ...

ชายฉกรรจ์ผู้เป็นหัวหน้าตวาดลั่นอย่างร้อนรน "โยนดาบทิ้งเสีย!"

คนผู้นั้นพลันได้สติ รีบโยนดาบทิ้งในทันใด

เกิดเสียงดังกึกก้อง ดาบเล่มนั้นพลันระเบิดกลางอากาศในช่วงพริบตา
แสงเพลิงพร่างดา เศษดาบลอยละล่อง ผู้คนในโรงเตี๊ยมหลบหลีกกัน
เป็นพัลวัน เสียวเอ๋อรั้งหลายต่างมุดลงใต้โต๊ะทันที

มีเพียงเด็กหนุ่มชุดแดงที่ยืนเอามือโพล่หลังอยู่ที่เดิมอย่างไม่มีหระ
มองดูเหล่าชายฉกรรจ์ปากอ้าตาค้างด้วยใบหน้าแต่มึน

เหลยอู่เจียหาใช่พวกนิรนาม อย่างน้อยสกุลของมันก็เลื่องชื่อ
ในยุทธภพยิ่งนัก ถึงขนาดผู้ที่ได้ยินชื่อสกุลนี้ก็ต้องหลบหลีกให้ไกล
หาไม่แล้วเกรงว่าจะตายไม่ครบสมประกอบ

"สกุลเหลยแห่งเจียงหนาน ผู้นี้กดาบแขวนกระบี่!" ชายฉกรรจ์
ผู้เป็นหัวหน้าเค้นเสียงล่อรถไฟ

เด็กหนุ่มชุดแดงผงกศีรษะ "ใช่แล้ว ข้าเหลยอู่เจียจากสกุลเหลย"

บทที่ 2

เก่าแก่ผู้ยากแท้ยังถึง

สกุลเหลยแห่งเจียงหนานคือผู้คิดค้นและประดิษฐ์ดินระเบิดที่มีอนุภาพทำลายล้างสูงขึ้นมา เมื่อกาลก่อนบรรพบุรุษของพวกมันยังทำพิธี 'ฉนีกดาบแขวนกระบี่' ตั้งปณิธานว่าจะเลิกใช้อาวุธขูดนิยมของยุทธภพทั้งสองชั้นและมุ่งมั่นคิดค้นอาวุธระเบิด ด้วยเหตุนี้สกุลเหลยจึงเดินบนเส้นทางที่แตกต่างจากชาวยุทธ์ทั่วไปอย่างสิ้นเชิง ยามนั้นไม่มีใครคิดว่าสกุลเก่าแก่ที่เลิกใช้ดาบและกระบี่จะดำรงอยู่ได้ ทว่าสกุลเหลยกลับทำได้ พวกมันเปลี่ยนดินระเบิดให้กลายเป็นอาวุธได้อย่างสมบูรณ์ ทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ให้เกิดขึ้นจริงและกลายเป็นสกุลมีชื่อที่ชาวยุทธ์เคารพยำเกรงเมื่อได้ยิน

"ในเมื่อล่วงเกินสกุลเหลยเข้าแล้ว เรื่องนี้คงไม่อาจจบได้ด้วยดี แม้ข้าจะมีโชคต่อสู้ แต่ไม่ขอนั่งรอความตาย!" ชายฉกรรจ์ผู้เป็นหัวหน้าทราบบ่แก้วว่าคนของสกุลเหลยไม่เคยไว้ไมตรีแก่ผู้ที่ล่วงเกิน จึงตัดสินใจแน่นแน่ว กำดาบในมือแน่น

เหลยอู่เจียแยมั้มพลางส่ายหน้า "เมื่อครู่ข้าเพิ่งสาธตกระสุนอัสนี

ไม่กี่ลูกลงบนดาบของสหายผู้นั้น หากพวกเจ้ายังกล้าไร้เหตุผลต่อ ข้า
จะสาธมันบนตัวพวกเจ้า..."

"บุก!" ชายฉกรรจ์ผู้เป็นหัวหน้าแก๊งดาบเล่มใหญ่ในมือ พรคพวกมัน
อีกสิบกว่าคนก็โถมตัวเข้ามาพร้อมกัน

"พวกเจ้า!" เหลยอู่เจียเบิกตาโพลง "ไม่กลัวแม้แต่น้อยเลยรี!"

ดาบสามเล่มพุ่งเป้ามาที่ศีรษะของเหลยอู่เจียพร้อมกัน

เหลยอู่เจียโกรธเกรี้ยว มันออกหมัดพร้อมกันสองมือ ดาบทั้งสามเล่ม
พลันแตกเป็นเสี่ยงๆ คนทั้งสามต่างลอยกระเด็นออกไป

"ดิระเบิดช่างรุนแรงยิ่งนัก!" ผู้คนต่างตกตะลึง

เหลยอู่เจียเอ่ยอย่างเดือดดาล "ไม่ใช่ดิระเบิด! เป็นวิชาหมัดไร้ทิศ
ของข้าต่างหาก แต่ถ้าพวกเจ้าอยากดูดิระเบิดล่ะก็..." เหลยอู่เจียกระโดด
ขึ้น ปรกายแสงในมือวูบวาบ กระสุนสีดำจำนวนมากถูกสาธลงไป

เกิดเสียงดังสนั่นเลื่อนลั่น เหล่าชายฉกรรจ์ทั้งหมดถูกระเบิดกระเด็น
ออกไป ครั้นร่างตกกระแทกพื้นเลือดก็ไหลไม่หยุด ลุกขึ้นยืนไม่ไหว

เหลยอู่เจียกลับมายืนบนพื้นอย่างแผ่วเบา สองมือโพล่หลัง
"เป็นอย่างไร ยามนี้จดจำข้าได้แล้วหรือไม่ โปรดจำไว้ให้ดี ข้ามีนามว่า
เหลยอู่เจีย ยังไม่รับไสหัวไปอีก!"

ชายฉกรรจ์หลายคนนั้นได้ยืนก็ตะลึงงันและสับสนตากันครู่ใหญ่
เดิมคิดว่าเด็กหนุ่มผู้นี้จะต้องเอาชีวิตพวกมันเป็นแน่ แต่พอฟังคำนี้แล้ว
ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไว้ชีวิตพวกมัน

"ข้าบอกให้ไสหัวไป!" เหลยอู่เจียมุ่นคิ้ว มันคาดการณ์ไว้ว่าคนกลุ่มนี้
จะต้องหนีกันอย่างตลิดตาเหลือก แล้วเหตุใดถึงยังทำท่ารั้งรอไม่ยอมไป

เหล่าชายฉกรรจ์ได้ยืนดังนั้นก็พยายามลุกขึ้นสุดกำลัง ต่างพุงกัน
วิ่งหนีออกไป

เหลยอู่เจียพยักหน้าอย่างพึงพอใจ มันคันซากเครื่องเรือนปรักหักพัง หยิบเอาห่อผ้าขนาดใหญ่ของตนกลับมาสะพายและเตรียมตัวจากไปเช่นกัน ทว่ามือข้างหนึ่งกลับยื่นมาขวางมันไว้

เหลยอู่เจียหันมอง เห็นเจ้าแก้วมีรูปโฉมงามพริ้มเพราหัดตัวอยู่ในเสื้อคลุมขนจิ้งจอกอย่างเฉื่อยชาและยื่นมือขวากออกมาโบกอย่างเนิบนาบ ขวางทางไปของเหลยอู่เจียไว้

เหลยอู่เจียรีบกดอก "บุญคุณยิ่งใหญ่นี้ไม่ต้องกล่าวขอบคุณ! คนประสบเรื่องลำบาก ยื่นมือเข้าช่วยเหลือนับว่าสมควร! ไม่ต้องเกรงใจ ข้าเร่งเดินทาง หวังว่าจะได้พบกันใหม่!"

เซียวเซ่อหรีตาลงและมุ่นคิ้ว "บุญคุณยิ่งใหญ่? ไม่ต้องกล่าวขอบคุณ? ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ?"

เหลยอู่เจียงุนงงยิ่งนัก "หากมิได้ข้า โจรพวกนั้นคงปล้นร้านของเจ้าไปแล้ว ไม่น่ว่าชีวิตของพวกเจ้าก็คงจะรักษาไว้ไม่ได้ นี่มิใช่บุญคุณยิ่งใหญ่หรือ"

เซียวเซ่อวาดมือชี้ซากปรักหักพังกองนั้นแล้วกล่าวอย่างเดือดดาล "เจ้ามองดูให้ดี!"

เหลยอู่เจียหมุนกายไปดู เห็นโต๊ะใหญ่น้อยหลายตัวในร้านถูกระเบิดไม่เหลือชิ้นดี เสียวเอ๋อร์หลายคนหัวแตกเลือดไหล แม้กระทั่งพื้นก็กลายเป็นหลุมเป็นบ่อ

เซียวเซ่อชี้เศษซากกองนั้นด้วยความโกรธเกรี้ยวสุดระงับ "เจ้าดูร้านของข้า ถูกระเบิดจนพังละเทะ! เรื่องว่าคนเหล่านั้นจะเอาชีวิตข้าหรือช่างมันสิ!"

"นี่..." เหลยอู่เจียหน้าแดงเรื่อ ทำอันใดไม่ถูกไปชั่วขณะ

"หนึ่งร้อยตำลึง" เซียวเซ่อยื่นมือไปหาเหลยอู่เจีย มือคู่นั้นขาวมุดผาด

มีมิมลทิน นิ้วมือทั้งห้าเรียวยาว ทว่าในสายตาของเหลยอู่เจีย มือคู่นี้กลับ
นำหวาดกลัวยิ่งกว่าดาบเหล็กของพวกชายฉกรรจ์เหล่านั้นเสียอีก

"ข้าไม่มีเงิน!" เหลยอู่เจียถอยหลังหนึ่งก้าว

"ไอ้?" เลื่อคลุ้มขมจิ้งจอกของเซียวเซอวูปไหวเล็กน้อย มันวาดมือ
อย่างแผ่วเบา ประตู่ทั่วทั้งโรงเตี๊ยมพลันปิดลง

"วรยุทธ์นี้..." ในที่สุดเหลยอู่เจียก็จำใจอมรับ ดูเหมือนว่าพวกโจร
เหล่านั้นจะทำอันใดแก่ผู้ยากแค้นถึงคนนี้ได้ตั้งแต่แรก

"แต่ว่าข้าใกล้จะมีเงินก้อนนี้แล้ว!" เหลยอู่เจียพลันคิดบางอย่าง
ขึ้นได้ นัยน์ตามันสว่างวาวและกล่าวอย่างเฉียบขาด

"ไอ้?" เซียวเซอยังคงตอบเสียงเนิบ ทว่าสายตาอดพิณจมองห่อของ
ห่อใหญ่ของเหลยอู่เจียมิได้

เหลยอู่เจียกล่าวต่อว่า "ข้าจะไปทีหนึ่ง ถึงที่นั่นข้าก็จะมีเงินแล้ว"

"ที่แห่งใด"

"เมืองเสวียเยวี่!" เหลยอู่เจียเอ่ยอย่างทะนงองอาจ

"เมืองเสวียเยวี่?" เซียวเซอได้ยिनก็ตะลึงงัน เมืองเสวียเยวี่มิใช่
สำนักในยุทธภพ แต่เป็นเหมือนภาคีมากกว่า มันเป็นเมืองที่สำนักใหญ่
หลายแห่งและสกุลเก่าแก่หลายสกุลทั่วไต้หวันล้วนร่วมกันก่อตั้งขึ้น! นับแต่
วันที่เมืองเสวียเยวี่ปรากฏขึ้น กฎระเบียบทั่วยุทธภพก็ถูกกำหนดตามมัน
ลูกหลานรุ่นเยาว์ของสกุลเก่าแก่และสำนักใหญ่ต่างแห่แหนไปร่ำเรียนวิชา
ที่เมืองเสวียเยวี่เป็นจำนวนมาก ด้วยเพราะดำเนินกิจการมาหลายปี
เมืองเสวียเยวี่จึงกลายเป็นชุมอำนาจอันน่าเกรงขามและไม่ขึ้นกับใคร
กล่าวกันว่าที่นั่นไม่ได้สอนเพียงวรยุทธ์ที่สำนักอื่นไม่มีสอน แต่ยังสอน
ทุกศาสตร์วิชาแห่งใต้หล้า!

หากว่าเด็กหนุ่มผู้นี้จะไปเมืองเสวียเยวี่จริง ด้วยฐานะลูกหลาน

สกุลเหลยแล้ว การหาเงินร้อยตำลึงจากเมืองเสวียเยวียย่อมไม่ต้องพูดถึง
อีกทั้งเด็กหนุ่มคนนี้ได้ไม่เหมือนกำลังหลอกลวง ไม่ว่ามองอย่างไรนอกจาก
วรยุทธ์แกร่งกล้า มันก็นับว่าซื่อป้ออย่างแท้จริง

เซียวเซอครุ่นคิดตรึกตรองหนึ่งตลบก่อนผงกศีรษะ เอ่ยว่า "ได้ แต่
ข้าจะไปกับเจ้าด้วย!"

เหลยอู่เจียพยักหน้า "ได้!"

"แล้วก็..." เซียวเซอนัยน์ตาวูบไหว มุมปากเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์
พวกเขาสื่อวอร์ลอบทอดถอนใจให้เด็กหนุ่มผู้มีวรยุทธ์แกร่งกล้า
หากแต่ซื่อป้อไร้เดียงสาผู้นี้

"จ่ายเงินที่หลังต้องมิดอกเบี้ย ข้าคิดห้าร้อยตำลึง!" เซียวเซอ
กล่าวเสียงดังฟังชัด

เหลยอู่เจียยืนอึ้งงันอยู่ที่เดิมชั่วขณะ

เซียวเซอวาดมือเบาๆ โดยไม่รอให้มันตอบรับ ประตูโรงเตี๊ยมพลัน
เปิดออก มันทอดสายตาไปยังหิมะที่โปรยปรายทั่วท้องฟ้าก่อนทอดถอนใจ
แล้วเอ่ยขึ้นเสียงเบาราวพูดกับตัวเอง "ไม่ได้ออกไปนานแล้วเหมือนกัน
มาเร็ว! เตรียมม้า!"

ยอดอาซาสองตัว คนหนึ่งสวมเสื้อคลุมขนจิ้งจอก ทัวทั้งร่าง
ซุกอยู่ในนั้นอย่างผ่อนคลาย อีกคนหนึ่งสวมเพียงชุดสีแดงชั้นเดียว
เปลือยหน้าอกท่ามกลางลมหนาวเหน็บ ทั้งสองคนหือตะบึงไปยัง
เมืองเสวียเยวียเช่นนี้ตลอดทาง

"ม้าตัวนี้ของเจ้านับว่าเป็นยอดอาซา ท่ามกลางพื้นหิมะหนาเช่นนี้
ก็ยังหือตะบึงได้ดังใจ!" เหลยอู่เจียอดเอ่ยขึ้นชมมิได้

"ยอดอาซาขนหลากสี ชุดคลุมขนสัตว์หนึ่งพันตำลึงทอง! ของที่
ข้าเซียวเซอใช้ต้องเป็นของชั้นเลิศเท่านั้น" เซียวเซอหันกลับไปมองโรงเตี๊ยม

ของมัน มันทิ้งเงินก้อนหนึ่งไว้ให้เสี่ยวเอ๋อร์เหล่านั่นซ่อมแซมโรงเตี๊ยม
เพียงรอมันเอาเงินกลับมาจากเมืองเสวียเยวี่เท่านั้น ทว่าเสี่ยวเซอ
กลับรู้สึกอยู่เลือนรางว่าบางทีมันอาจไม่ได้กลับมาอีกแล้ว

บทที่ 3

เวียจี่ยมยังส่งเทียบ หมิงโหวโกรธกริ้วสังหารคน

"สุราข้าวเขียวอ่อนกลั่นได้รส เตาผิงไบน้อยเพลิงลุกไหม้ สีท้องฟ้า
จวนค่ำหมันตีบ เยือนกระท่อมของข้าน้อยรำสุราอุ่นสักจอกได้ฤฯ" บุรุษ
ผู้สวมอาภรณ์สีดำนั่งอยู่บนรถม้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ในมือถือจอกสุรา
ก่อนส่งยืมให้ผู้ที่อยู่เบื้องหน้า

ผู้ที่อยู่เบื้องหน้ามันนับรวมได้สิบหกคน แต่ละคนต่างถือดาบไว้
ในมือ ปรกดาบวิบวับดุจหิมะต้องแสง

"สหายช่างอารมณ์สุนทรีย์" นักดาบผู้เป็นหัวหน้าระบายยิ้ม "สุรานั้น
พวกข้าดื่มด้วยได้ แต่ของบนรถม้าเจ้าต้องทิ้งไว้"

"โอ้" ชายชุดดำยกยิ้มมุมปาก "หิมะตกหนักเช่นนี้ พวกเจ้าไล่ตามข้า
มาตลอดทางย่อมลำบากยิ่งนัก แต่ของที่พวกเจ้าต้องการคงเอาไปไม่ได้
เป็นแน่ จึงอยากเชิญพวกเจ้าดื่มสุราจอกนี้แล้วค่อย..."

"แล้วค่อย?" นักดาบเลิกคิ้วพลางกระชับอาวุธแน่นขึ้นหลายส่วน

"แล้วค่อยไปตายเสีย!" ชายชุดดำกระโดดขึ้น แสงสีเงินในมือพลัน

สาดวูบ

ชายชุดดำแยมยืม ดึงบังเหียนอย่างเบาเมื่อ "ยาห์!"

รถม้าคันนั้นย่ำหิมะผ่านเหล่านักดาบไปอย่างสบายใจ ไม่มีผู้ใดกล้าขวางทางไว้อีก

หลังจากรถม้าแล่นไปได้กว่าสามหลี่ ชายชุดดำที่ดื่มสุราด้วยรอยยิ้มอ่อนบางจึงวางจอกสุราลงและเริ่มไถอย่างหนักหน่วง มันเซ็ดรอยเลือดที่เปื้อนตรงมุมปากก่อนผืนยิ้มเล็กน้อย "ของที่อาจารย์ฝากให้ข้าไปส่งครานี้คือสิ่งใดกันแน่ เหตุใดตลอดทางจึงได้ดึงดูดผู้คนมากมายปานนี้"

พูดจบมันก็โยนเชือกบังเหียนในมือทิ้งแล้วกระโดดพลิกตัวไปบนหลังคารถ ที่แท่นหลังคามีสันหนึ่งมายืนอยู่ตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ คนผู้นั้นอายุราวสามสิบกว่า เรือนผมขาวโพลนปลิวสยายตามแรงลม ในมือถือกระบี่หยกเล่มหนึ่ง ทิวร่างแผ่กลืนอายเทพเสียนหลายส่วน

"เจ้าคือดังเหลียน?" คนผู้นั้นหันมาส่งยิ้มให้ชายชุดดำ ก่อนใช้ปลายเท้าดีดตัวจากหลังคารถ ทะยานไปยืนบนต้นไม้ข้างทางที่เหลือแต่กิ่งก้านอย่างแผ่วเบา

มีดลับในมือชายชุดดำสาดแสงวูบ มันพุ่งตัวตามไปจุใจม แต่กลับกลายเป็นการโถมเข้าใส่อากาศ คนผู้นั้นหายตัวไปปรากฏอยู่บนต้นไม้ อีกด้าน

ชายชุดดำทะยานลงบนต้นไม้ที่อีกฝ่ายเคยยืน ม่านตาของมันหดเล็กลงอย่างรวดเร็ว "เจ้ารู้นามของข้า?"

"พวกเราจะต้องพบกันอีก" ชายผมขาวไม่ตอบ มันเพียงเก็บกระบี่แล้วระบายยิ้มก่อนทะยานจากไป

ดังเหลียนกลับมายังรถม้าและคุมให้มันพุ่งฝ่าหิมะต่อ

"ผมขาว กระบี่หยก วิชาตัวเบาเลิศล้ำ ไยไม่เคยได้ยินอาจารย์

กล่าวว่าในยุทธภพมียอดฝีมือเช่นนี้..."

กระทั่งถึงยามราตรีสงัด หิมะตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ ถึงเหลียนเร่งรถม้าไปจนถึงวัดเกาตุพังแห่งหนึ่ง ม้านเข้าไปในวิหารและก่อไฟเตรียมพักผ่อน แต่จนแล้วจนรอดถึงเหลียนก็ยังอดนึกถึงบุรุษประหลาดที่เจอเมื่อตอนกลางวันมิได้ ยามที่คนผู้นั้นทะยานมายืนบนหลังคารถ ไอ่เซ่นฆ่าของม้านหนาแน่นเสียจนลมหิมะพัดย้อนกลับ แต่เมื่อถึงเหลียนเข้าประจันหน้า ม้านกลับเหมือนไม่มีเจตนาจะต่อสู้ พิจารณาจากวิชาตัวเบากับไอ่เซ่นฆ่าเข้มข้นนั้นถึงเหลียนไม่มั่นใจว่าจะเอาชนะได้

"ข้างเป็นคนแปลกพิกล" ถึงเหลียนโยนฟางในมือใส่กองไฟ ในตอนนั้นเองพลันมีเสียงม้าร้องดังมาจากหน้าประตู ถึงเหลียนสะบัดมือทั้งสองข้างดับกองไฟทันทีแล้วทะยานร่างขึ้นไปนั่งยองบนคานหลังคา

"หิมะนี้ตกหนักเกินไปแล้ว ต้องตกอีกนานเท่าไรจึงจะหยุดลงเสียที" คนผู้นั่งบนปอดแปดเสียงดังเดินเข้ามาในวิหารแล้วหย่อนก้นนั่ง ฟังเสียงดูแล้วคล้ายเด็กหนุ่มที่ค่อนข้างอ่อนเยาว์ผู้นั่ง

"หี! หากมิใช่ว่าม้าของข้าเป็นยอดอาชาที่หมีนหมีจะหาได้สักตัว พวกเราก็คงถูกหิมะฝังไปตั้งนานแล้ว" อีกคนหนึ่งเดินอาด ๆ ตามเข้ามาพร้อมน้ำเสียงอ้ออึง ทว่าฟังดูอายุมากกว่าหลายปี

"นี่ๆ ตลอดทางเจ้าพูดเรื่องนี้มาตั้งเท่าไรแล้ว เจ้าเป็นคนขี้เมาหรือ" เด็กหนุ่มเริ่มรู้สึกรำคาญ

"มาก่อไฟก่อนเถิด" อีกคนหนึ่งไม่สนใจมัน

"แต่ในนี้หาได้หนาวไม่" น้ำเสียงของเด็กหนุ่มฉายแววสงสัย
"ราวกับ..."

"เพ็งมีคนก่อไฟ" อีกคนหนึ่งค้อมกายลง ใช้มือแตะขี้เถ้าบนพื้นเบา ๆ

แล้วหันมามองเด็กหนุ่ม "ยังร้อนอยู่"

ถึงเหลียนอยู่บนคานหลังคาพลึงกายทิ้งตัวลงพื้นอย่างเสียบเซียบ มีดลับเหน็บอยู่ที่ง่ามนิ้วเตรียมพุ่งเข้าไป

"เยียมไปเลย เช่นนี้ก็สะดวกแล้ว!" ความเบิกบานใจปรากฏบน ใบหน้าของเด็กหนุ่ม "ข้ายังกลัวว่าหญ้าขึ้นแล้วจะจุดไฟไม่ติดเสียอีก"

ถึงเหลียนนั่งอึ้งไป คิดในใจว่าหรือจะเป็นแค่นักเดินทางทั่วไปเท่านั้น มันรีบโยนดาบลงในแขนเสื้อไปรัดพันไม้คานแล้วดึงตัวเองกลับขึ้นไป

เวลานี้สองคนข้างล่างก่อไฟขึ้นและนั่งอุ่นมืออยู่ข้างกองไฟ ถึงเหลียน มองลงไป เห็นหนึ่งคนในนั้นสวมชุดสีแดงบางๆ ชั้นเดียว ดวงหน้างามล้ำ ส่วนอีกคนหนึ่งหดร่างอยู่ในเสื้อคลุมขนจิ้งจอกตัวหนา เอนกายพิงเสา อย่างผ่อนคลาย

"เหลยอู่เจีย เจ้าออกจะพาเข้าไปเมืองเสวี่ยเยวี่ แต่กลับเดินผิดทาง ถึงสองรอบ รอบนี้เจ้าแน่ใจว่ามาถูกทางแล้วหรือ" สองคนนี้ก็คือเซียวเซ่อ กับเหลยอู่เจียที่ออกเดินทางมาจากคฤหาสน์เขาเสวี่ยลั่วนั่นเอง พวกมัน ออกเดินทางมาได้สิบวันกว่าแล้ว แต่เพราะลมหิมะโหมกระหน่ำเกินไป ทั้งสองจึงหลงทางวนเวียนอยู่ที่เดิมมานานมาก

เหลยอู่เจียยิ้มอย่างจนปัญญา "อันที่จริงข้าก็เพิ่งไปเมืองเสวี่ยเยวี่ ครั้งแรกเหมือนกัน แต่ว่าข้าสาบาน ครั้งนี้จะต้องถูกแน่"

เมื่อได้ยินคำว่าเมืองเสวี่ยเยวี่ ถึงเหลียนก็หัวใจกระตุกและ มองไปยังเหลยอู่เจีย

มันแค่เหลย? หรือว่าจะมาจากคฤหาสน์สกุลเหลยแห่งเจียงหนาน แต่ว่าชื่อเหลยอู่เจียนี้ไม่เคยได้ยินเลย

เซียวเซ่อมองเหลยอู่เจียพลางแค้นยิ้มเล็กน้อย ก่อนหลับตาลง ไม่สนใจมันอีก

"เซียวเซ่อ..." เหลยอู่เจี๋ยพลันมึนคิ้ว สูดจุมกดมกลิ่นในอากาศ
"เจ้าได้กลิ่นอันใดหรือไม่"

"กลิ่น?" เซียวเซ่อลื้มตาขึ้นแล้วสูดจุมกบ้าง "เป็นกลิ่นดอกไม้
กลิ่นของกุหลาบ"

เหลยอู่เจี๋ยลุกขึ้นยืนแล้วมองไปยังนอกประตู "กุหลาบจะบาน
ในวันหิมะตกหรือ"

"ไม่บาน นี่เป็นกลิ่นหอมของน้ำค้างกุหลาบ น้ำค้างกุหลาบ
มีแหล่งกำเนิดจากด้าสือ* จั้นเจิง** เจ๋าวา*** หุยหุยกั้ว**** หาซื้อได้ที่
หอร้อยบุปผาในนครหลวงเท่านั้น..." เซียวเซ่อไม่ได้ลุกขึ้น มันเพียง
หันไปมองนอกประตูและพบว่ามิสตรีนางหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้นไม่รู้ตั้งแต่
เมื่อไร

สตรีนางนั้นเป็นโฉมสะคราญ นางสวมอาภรณ์แบบบางสีม่วง
สายลมพัดผ่านชุดยาวของนาง แสงจันทร์สีเงินอาบได้เรือนร่าง
ขับให้ทั่วทั้งร่างนางขาวผุดผาดปานหยก นางส่งยิ้มบางให้คนทั้งคู่
กลิ่นกุหลาบอ่อนชชรซาตามรอยยิ้มของนางทำให้ดูอ่อนโยนยิ่งกว่าเดิม

เสียงของนางเองก็นุ่มนวลหาใดเปรียบ "นี่ไม่ถึงว่าที่ซานเมือง
ห่างไกลเช่นนี้จะได้พบกับผู้ที่มองความงามดงามออก ข้าขอรับรองเจ้าของ
หอร้อยบุปผามาหลายวันกว่านางจะยอมขายขุดหนึ่งแก่ข้า ของหายาก
เช่นนี้เจ้าได้กลิ่นเพียงครู่เดียวก็รู้เสียแล้ว"

เซียวเซ่อแยมยิ้มตอบ "ลมแรงเดือนหนาว พวกเราก่อไฟอยู่ข้างใน
อบอุ่นยิ่งนัก แม่นางจะเข้ามานั่งสักครู่หรือไม่"

"ไม่เป็นไร" หญิงสาวยังคงแยมยิ้มอย่างอ่อนโยนพลางยกมือขึ้น

* ด้าสือ คือจักรวรรดิอาหรับ

** จั้นเจิง คืออาณาจักรจามปา หรือเวียดนามในปัจจุบัน

*** เจ๋าวา คือเกาะชวา อยู่ในประเทศอินโดนีเซีย

**** หุยหุยกั้ว คือกลุ่มประเทศที่ชาวมุสลิมอยู่อาศัย

ลูบจอนผม

"เจ้างดงามยิ่ง ยามสายลมพัดปอยผมก็ยิ่งงดงามนัก" เขียวเซ่อหันมามองเหลยอู่เจีย "แต่สหายน้อยผู้นี้ของข้าจิตใจมีเพียงความฝันเฉกเช่นวีรบุรุษเท่านั้น เกรงว่าคงไม่เข้าใจจิตใจงูงาม"

เวลานี้เหลยอู่เจียพลันมีเทียบสีทองแผ่นหนึ่งคืบอยู่ในมือ มันคือเทียบที่พุ่งออกมาจากมือหญิงสาวตอนนางยกมือขึ้นลูบจอนผม ความเร็วนี้แม้กระทั่งเหลยอู่เจียก็ยังตกตะลึง มันยกเทียบสีทองขึ้นมาดู บนนั้นเขียนไว้เพียงอักษรเดียว

'ตาย'

เหลยอู่เจียนึกถึงตำนานเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ แม้ว่ามันฟังจะได้สัมผัสยุทธภพเป็นครั้งแรก แต่มันก็ชอบฟังตำนานเล่าขานต่างๆ นานาของยุทธภพมาตั้งแต่เด็กๆ อย่างเช่นในยุทธภพมีเรื่องเล่าสืบทอดกันมาว่า 'เยวี่ยจีแย้มยิ้มส่งเทียบ หมีงโหวโกรธเกรี้ยวสังหารคน'

บทที่ 4

ไล่ศพทองคำ

เหลยอู่เจียพลันมองไปข้างนอก มันเห็นเงาร่างสูงใหญ่ร่างหนึ่งยืนอยู่ไม่ไกลบนกำแพงวัด ในมือคนผู้นั้นถือดาบขนาดใหญ่มีหิมาผิวดูผิดปกติเล่มหนึ่งและกำลังมองมาทางนี้ด้วยสายตาเหี้ยมเกรียม

"เช่นนั้นก็ถูกแล้ว เช่นนั้นก็ถูกแล้ว" เหลยอู่เจียพูดจึงมา

เซียวเซ่อมนึกว่าเล็กน้อย "อันใดถูกแล้ว"

"เยวี่จี้แย้มยิ้มส่งเทียบ หมิงโหวโกธรเกรี้ยวสังหารคน ถูกต้องแล้ว! พวกมันก็คือเยวี่จี้กับหมิงโหว กลุ่มราชามือสังหารที่อยู่ในห้าอันดับแรกของทำเนียบนักฆ่าแห่งยุทธภพ!" เหลยอู่เจียตะโกนออกมาอย่างตื่นตะลึง

ทว่าเซียวเซ่อกลับมีสีหน้างุนงง "เจ้าบอกว่าพวกมันส่งเทียบให้พวกเรา เช่นนั้นก็..."

"จะฆ่าพวกเรา!" เหลยอู่เจียผงกศีรษะอย่างไม่มีท่าทีเคร่งเครียดแม้แต่เล็กน้อย หน้าซีกกลับดูตื่นเต้นดีใจเสียด้วย

"เหตุใดต้องฆ่าพวกเราด้วย" เซียวเซ่อมองเยวี่จี้ที่ยืนอยู่หน้าประตูนางยังคงส่งยิ้มมาทางนี้โดยไม่เอ่ยอันใด

"ไม่รู้" เหลยอู่เจียส่ายศีรษะ

เยวียจี้ส่ายหน้า ในที่สุดก็เอ่ยปาก "ที่จริงแล้วข้าตั้งใจจะส่งเตียบนี้ให้อีกท่านหนึ่งในนี้ แต่กฎของพวกเราคือผู้ที่รับเตียบจะต้องตาย ดังนั้นชีวิตของท่านทั้งสองในคืนนี้ โปรดทิ้งไว้ที่นี้ด้วยกันเถิด"

"ข้าเคยได้รับเตียบของพวกเจ้าแล้ว แต่ข้าหาได้ตายไม่" เสียงอันทรงพลังดังขึ้น เหลยอู่เจียเห็นเงาสีดำร่วงลงจากด้านบนมายังเบื้องหน้ามันอย่างมั่นคง ขวางหน้ามันกับเยวียจี้เอาไว้

"ท่านผู้นี้คือ..." เหลยอู่เจียเดินเข้าไป

"ถึงเหลียน" เยวียจี้แยมยิ้มอย่างอ่อนโยนอีกครั้ง "พวกข้าก็เลยเร่งเดินทางมาหาเจ้าอย่างไรเล่า"

หมิงโหวที่ยืนอยู่บนกำแพงวัดยกดาบเล่มโตขึ้นปาดล่ายเตรียมพร้อม

"ถึงเหลียน! ท่านคือถึงเหลียน!" เหลยอู่เจียร้องออกมาอย่างตกตะลึง "ท่านคือถึงเหลียน หัวหน้าที่ศิษย์ของเมืองเสวียเยวีย! อย่างนั้นท่านก็คือศิษย์พี่...ศิษย์พี่ใหญ่ของข้า! ข้าคือเหลยอู่เจีย มาจากสำนักเหลยแห่งเจียงหนาน กำลังจะไปเมืองเสวียเยวีย..."

"ระวัง!" ถึงเหลียนหวาดลั่นและผลักเหลยอู่เจียออกไป แสงสีเงินในมือมันสาดูบรับดาบเล่มมหึมาที่พุ่งเข้ามาจากระยะสิบก้าวไว้ได้อย่างมั่นคง

เยวียจี้หัวร่อแผ่วเบา "หมิงโหวไม่ชอบพูดจาแต่กำเริบ มันจึงเกลียดคนพูดมากเป็นที่สุด"

"ช่างเป็นดาบที่ใหญ่โตยิ่งนัก!" แม้มองดูจากที่ไกลก็รู้ได้ว่าเป็นดาบยักษ์ที่ไม่ธรรมดาเล่มหนึ่ง แต่เมื่อได้มองใกล้ๆ เขียวเซอยังคงรู้สึกตื่นตะลึง นั่นไม่ใช่แค่ดาบแล้ว มันไม่ต่างจากประตูลึกบานหนึ่งเลยสักนิด คนธรรมดาสามัญคนยังไม่แน่ว่าจะยกไหว ทว่าหมิงโหวกลับ

ถือดาบนั้นด้วยมือข้างเดียวและขยับได้ตั้งใจ

เมื่อเทียบกันแล้วอาวุธของถังเหลียนกลับเล็กผิดหูผิดตา เล็กยิ่งกว่ามิดสันทั่วไปเสียอีก หากไม่ตั้งใจมองก็แทบมองไม่เห็น ภายใตแสงจันทร์สาดส่อง มันราวกับเป็นเพียงแสงหนึ่งสายไหลวนอยู่ในมือของถังเหลียนเท่านั้น

"เจ้าบาดเจ็บแล้ว" หมิงโหวโดดถอยไปข้างหลัง เสียงของมันหึ่งต่ำแหบพร่าประหนึ่งขากเค้นออกมาจากกล่องเสียงก็มีปาน

"พิษไปเชียงชั้น (ร้อยสุคนธ์กำจาย) ที่เจ้าโดนก็ยังไม่ได้ถูกถอนอย่างสมบูรณ์ หาไม่แล้วดาบนี้ข้าคงต้านไม่อยู่" ถังเหลียนเช็ดเลือดที่ซึมตรงมุมปาก

"แต่ดาบต่อไปเจ้าต้านไม่อยู่แน่" คนที่พูดคราวนี้กลับเป็นเยวี่จี้ที่ยืนอยู่หน้าประตู

"ข้าจะต้านนางไว้เอง!" เหลยอุ้เจี้ยเดินขึ้นหน้าหนึ่งก้าวมาขวางระหว่างถังเหลียนกับเยวี่จี้ "ศิษย์พี่รับแทนข้าหนึ่งคมดาบ เช่นนั้นข้าก็จะรับแทนศิษย์พี่หนึ่งคมดาบเช่นกัน!"

"ได้...เจ้าก็เป็นคนของเมืองเสวี่ยเยวี่เหมือนกันหรือ เช่นนั้นมาเจ้าก็ไม่นับว่าเสียแรงเปล่า แต่ว่าดาบของหมิงโหวไม่ได้ใช้กับผู้อื่นง่าย ๆ เจ้าลองกระบี่ของข้าก่อนแล้วกัน" เยวี่จี้ชักสายคาดเอวสีเงินออกมาสายคาดเอวนั้นสั้นไหวแฉ่วเบา ก่อนกลายเป็นกระบี่เล่มหนึ่งสะท้อนแสงจันทร์แวววาว

"กระบี่ชู้ฮือ (รัตอาภรณ์)" เชียวเซ่อทอดถอนใจ "อาวุธของพวกเจ้าทั้งสองช่างเหมาะสมกันยิ่งนัก"

"กระบี่ชู้ฮือ ดาบจินจวี (ทองยักษ์) ผู้ที่ได้พบอาวุธสองชิ้นนี้ในคืนเดียวมีไม่มากนัก เจ้าจงดูให้ดี!" เยวี่จี้กระโดดขึ้น อาภรณ์ยาวพลั้วไหว เงามีม่วง

วูบวาบ กระปี่ของเยวี่จี้พุ่งเข้าไปใส่น้ำอกเหลยอู่เจี๋ย

"ประเสริฐ!" เหลยอู่เจี๋ยหัวเราะว่า สองมือมันประกบรับกระปี่ของเยวี่จี้ไว้ได้

เยวี่จี้ยกเท้าเตะใส่น้ำอกของเหลยอู่เจี๋ย ปลายเท้านางเปล่งแสงสีเงิน ใบเลื่อยบางเฉียบที่ซ่อนอยู่ปรากฏขึ้น เหลยอู่เจี๋ยรีบปล่อยกระปี่แล้วถอยหลบ ใบเลื่อยवादผ่านแผ่นอกมันไปเพียงเฉียดฉิว

"เคยได้ยินว่าอาวุธระเบิดของสำนักเหลยแห่งเจียงหนานนั้นเป็นหนึ่งในได้ห้ำ แต่ไม่เคยถึงว่ากำลังภายในของสหายน้อยเกินำที่ทั้งเช่นกัน ถึงขั้นรับกระปี่ชู้ของข้าด้วยมือเปล่าได้" เยวี่จี้กล่าวชม

เหลยอู่เจี๋ยสูดหายใจหนึ่งเฮือก "กระปี่ของเจ้าข้าเคยได้ยินชื่อเสียงแต่หมัดของข้า เจ้าไม่เคยพบ" มันประสานมือสองข้าง ร่างกายพลันมีไอร้อนห่มหนึ่งพวยพุ่งออกมา มันคำรามขึ้นก่อนปล่อยหมัดใส่เยวี่จี้

หมัดนี้รุนแรงยิ่งนัก กำปั้นยังไม่ถึงเบื้องหน้า หิมะข้างหลังเยวี่จี้ก็ถูกพัดกระเจายิ่งขึ้น

เป็นหมัดไร้ทิศของสกุลเหลย หมัดยังไม่ถึงตัว แต่พลังปรมาณกลับถึงก่อนแล้ว เคยได้ยินว่าเหลยเลี่ยประมุขรุ่นที่สามของสกุลเหลยเคยโจมตีประมุขสกุลมู่หรงบาดเจ็บในระยะสี่จั้ง* ด้วยวิชาหมัดชุดนี้ถึงเปลี่ยนคิดในใจ แม้เหลยอู่เจี๋ยจะยังเยาว์วัย ทว่าฝีมือวิชาหมัดมันหาได้ธรรมดาสามัญไม่

ยามนี้เยวี่จี้กระโจนหลบหลุมหมัด นางเงือกกระปี่ชู้ขึ้น คมกระปี่สีเงินพลันเปล่งประกายพวงดาสุ่แสงจันทรทาสาดส่อง ทำให้ผู้คนโดยรอบนี้กอดอกปิดตา กระปี่ชู้ราวกับละลายเป็นส่วนหนึ่งของแสงจันทร์ เยวี่จี้ยกกระปี่ขึ้นด้วยรอยยิ้ม งดงามสุดจะเปรียบปาน

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบระยะประมาณ 3.3 เมตร

เซียวเช่อดทอดถอนใจมิได้ "มิน่าเล่านางจึงมีนามว่าเยวี่ยจี (ยอดพญแห่งจันทรา)"

เหลยอู่เจียเองก็เงยหน้ามองภาพอันเจิดจรัสนี้ แสงจันทร์เหล่านั้นรวมตัวกันอยู่บนกระบี่และพริบตานั่นวงแสงจันทร์จำนวนมากก็พุ่งออกมา "นั่นไม่ใช่แสงจันทร์ เป็นกระบี่!" ถึงเหลียนรีบกล่าวเตือน

เหลยอู่เจียพลันทะยานออกไปยังลานกว้างนอกวิหาร วงแสงจันทร์นับไม่ถ้วนไล่ตามมันไปติดๆ มันปล่อยหมัดอย่างบ้าคลั่งออกไปรอบตัว ด้านวงแสงจันทร์ที่มาจากทุกทิศทาง มองดูจากที่ไกลคล้ายเหลยอู่เจียกำลังเดินร่ายอย่างบ้าคลั่งอยู่ใต้แสงจันทร์

ขณะนั้นในลานกว้างก็บังเกิดเงาร่างเยวี่ยจีจำนวนมาก พวกนางบ้างเงื้อกระบี่วาดเหวี่ยงอยู่บนพื้น บ้างลอยทะยานอาบแสงจันทร์ บ้างแทงกระบี่อยู่ห่างจากเหลยอู่เจียสี่ซี้* กระบี่ชูขึ้นมือของนางสาดแสงสีเงิน แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ทะลุวงพายุหมัดที่เหลยอู่เจียสร้างขึ้นไม่ได้

ยามนี้ทั้งสองต่างรอจังหวะเวลา เยวี่ยจีกำลังรอให้พายุหมัดของเหลยอู่เจียแผ่ซ่านไปทั่ว เพียงซ่านไปทั่วเท่านั้น กระบี่ชูขึ้นของนางก็จะทะลุวงการป้องกันของมันเข้าไปและจะไม่มีใครหยุดยั้งได้อีก ส่วนเหลยอู่เจียเองก็รอให้การโจมตีของเยวี่ยจีอ่อนกำลังลง ยามนั้นมันจะเปลี่ยนการป้องกันเป็นโจมตีเพื่อเอาชนะในหมัดเดียว!

ทันใดนั้นเยวี่ยจีพลันรั้งกระบี่กลับ เงาร่างทั้งหมดของนางกลับรวมเป็นหนึ่ง วงแสงจันทร์มลายหายไปในช่วงพริบตา

"ตอนนี้ล่ะ!" เหลยอู่เจียปีติยินดี มือซ้ายมันวาดเป็นวง ทว่ามือขวากลับเหวี่ยงออกไป ออกหมัดใส่เยวี่ยจีที่อยู่เบื้องหน้า

ไม่ ไม่ใช่ ถึงเหลียนตกตะลึง

* ซี้ (เซี่ยะ) คือหน่วยวัดความยาวของจีน โดย 1 ซี้เท่ากับ 10 ชุน 1 ชุนเทียบระยะประมาณ 1 นิ้ว

เหลยอู่เจียตกตะลึงยิ่งกว่า ด้วยเพราะหมัดของมันเป็นเหวี่ยงผ่านร่างของเยวี่จี้ กลับโจมตีถูกความว่างเปล่า เยวี่จี้ส่งยิ้มให้มันบางๆ ก่อนเงาร่างนั้นจะพลันจางหายไป

เป็นเงาลวงตา? เหลยอู่เจียสูดลมหายใจเย็นเยียบ

ไม่...ไม่ใช่แค่เงาลวงตา เหลยอู่เจียพลันมองเห็นเงาร่างหนึ่ง ผุดขึ้นจากผืนหิมะได้ทำพร้อมประกายแสงสีเงิน เป็นเยวี่จี้ในชุดสีม่วง พุ่งขึ้นมาจากพื้นทางกระเป๋าสีเงินใส่หน้าอกของเหลยอู่เจีย การป้องกันเหลยอู่เจียถูกทะลวงเข้ามาได้แล้ว ยามนี้มันไม่อาจป้องกันตัว จะถอยหลบทก็ไม่มีทางเลือก ทำได้เพียงโจมตีสวน แต่ก็ดูคล้ายจะหายไปแล้วเช่นกัน!

หากเป็นจอมยุทธ์ทั่วไปคงไม่ทัน แต่สำหรับเหลยอู่เจียมันยังทันอยู่ เพราะว่ามันแซ่เหลย! เหลยที่แปลว่าฟ้าคำรามของสกุลเหลยแห่งเจียงหนาน!

"ยักษ์!" เหลยอู่เจียคำรามลั่น เท้าของมันกระแทบลงพื้น

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เหลยอู่เจียกระโดดถอยห่างออกมา ทว่าหลังถอยไปสามสี่ก้าวก็เซล้มลงบนพื้น มันหายใจถี่หอบ แผ่นหลังและสาบเสือเปียกเหงื่อเป็นวงกว้าง

ส่วนเยวี่จี้พลิกกายกลางอากาศกลับมาขึ้นลงบนพื้นหิมะอย่างมั่นคง

"กระบี่เงาจันทร์ วิชาเหมือนเงา ล้วนเป็นยอดวิชาสังหารคน" ถึงเหลยอู่เจียที่อยู่ในลานกว้างพลางเอ่ยขึ้นชม

เยวี่จี้สายศิระชะ "ต่อให้เป็นวิชาสังหารคนที่เลิศล้ำเพียงใด แต่ฆ่าคนที่สมควรมาไม่ได้ก็นับว่าไร้ประโยชน์"

เหลยอู่เจียนั่งหอบหายใจอยู่บนพื้นพลางปาดเหงื่อบนหน้าผาก "การต่อสู้เมื่อครู่นี้เจ้าชนะแล้ว"

"เจ้ากล่าวขบขันแล้ว พวกข้าเป็นมือสังหาร ไม่มีแพ้ชนะ มีแต่รอดกับตาย" เยวี่จี้ยกกระบี่ขึ้นมาอีกครั้ง

เหลยอู่เจียก็ลุกขึ้นมาเช่นกัน แววตามันยังคงตื่นเต้น "คิดไม่ถึงว่าเพ็งเข้ายุทธภพมากก็ได้พบคู่ต่อสู้เช่นนี้ ช่างเป็นวาสนาของเหลยอู่เจีย" ใรร้อนบนร่างกายของเหลยอู่เจียคุกรุ่นยิ่งขึ้น อารมณ์สีแสดเปลวไฟราวกับเปลวเพลิงโชติช่วงได้แสงจันทร์ก็มีปาน นัยน์ตาของมันก็เปลี่ยนเป็นสีแสดเพลิงทันท

"นี่มัน..." ถึงเหลียนมุ่นคิ้ว แม้แต่นัยน์ตาก็กลายเป็นสีแสดเพลิงหรือมันไม่เคยได้ยินว่าสกุลเหลยมีวรยุทธ์พิลึกพิลั่นเช่นนี้ด้วย

"เยวี่จี้ พวกเราไป" หมิงโหวยกดาบยักษ์ในมือขึ้นมาและย่างเท้าออกไปจากรวด

เยวี่จี้พยักหน้าและฟันกระบี่ไว้กับอารมณ์อีกครั้ง

"นี่ ไบบอกลงไปก็ไป" เหลยอู่เจียไม่เข้าใจ มันก้าวเข้าไปพร้อมยื่นมือคิดจะรั้งหมิงโหวไว้

หมิงโหวหมุนกายโดยพลัน ดาบยักษ์ในมือหวดลงมาใส่เหลยอู่เจีย

เหลยอู่เจียไม่เคยพบพลังดาบเช่นนี้มาก่อน ราวกับเผชิญขุนพลนับพันอาชานับหมื่นหือตะบึงมาที่มันอย่างทรงพลังและเด็ดขาดหาใดเปรียบ เหลยอู่เจียไม่สงสัยแม้แต่น้อย ดาบยักษ์นั้นมันเอาจนขาดเป็นสองท่อนได้อย่างง่ายดายแน่นอน มันไม่ใช่ความอันตรายที่นุ่มนวลเหมือนอย่างกระบี่ของเยวี่จี้ แต่เป็นความอันตรายที่เถรตรงไร้เหตุผลทำให้คนอับจนไร้ทางป้องกัน สิ่งเดียวที่จะทำลายมันได้นั้น...

คือการโจมตีที่แข็งแกร่งยิ่งกว่า!

เหลยอู่เจียปล่อยหมัดคู่ออกไปโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย ปรานหมัดกระทบกับดาบยักษ์ แรงปะทะทำให้มันกระเด็นถอยออกไปอีกสามก้าว

เหลยอู้เจี๋ยรู้สึกว่ามีโทสะพลุ่งพล่านอยู่ในแผ่นอก เมื่อโทสะสงบลง ก็กระอักเลือดออกมา หมิงโหวยังยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย มันเพียงมองเหลยอู้เจี๋ยด้วยแววตาเรียบเฉย ก่อนหมุนกายออกไปจากวัด โดยมีเยวี่จี้ตามไปข้างหลัง เพียงไม่กี่ก้าวก็ไร้เงาทั้งคู่

ถึงเหลียนหมั่นคิ้ว "แปลกจริง ไยหมิงโหวกับเยวี่จี้จึงจากไปกะทันหัน"

เซียวเซ่อลุกขึ้นยืนอย่างเนิบนาบ มันหยิบขวดใบเล็กออกมาจากอกเสื้อแล้วเทลูกกลอนสี่ขาวออกมาเม็ดหนึ่ง โยนให้เหลยอู้เจี๋ยที่ยังยืนอึ้งอยู่ที่เดิม "ดาบของผู้ใดเจ้าก็กล้าเข้าไปปรับเสียหมด"

เหลยอู้เจี๋ยที่ยังตะลึงงันรับยาลูกกลอนไป นัยน์ตามันยังคงว่างเปล่า ในหัวยังคงวนคิดถึงอาณาภาพของดาบเมื่อครู่ มันไม่เคยเจอดาบเช่นนี้มาก่อน ดาบเล่มนั้นราวกับทะลวงโลกของมันจนเป็นรู และมันกำลังมองดูโลกใบใหม่ผ่านรูนั้นอยู่

"เลิกเหม่อได้แล้ว ทางนั้นมีพีที่ใหญ่ชุดดำยืนอยู่" เซียวเซ่อทอดถอนใจ "พีใหญ่วางอันใดไว้ที่หลังวัดไช่หรือไม่ ที่นั่นมีคนแอบเข้าไปแล้ว ข้าเกรงว่าหมิงโหวกับเยวี่จี้คงไม่ยอมให้เฒ่าประมงได้กำไร*..."

ไม่รอเซียวเซ่อพูดจบ ถึงเหลียนก็พุ่งตัวไปยังหลังวัดทันที

เซียวเซ่อยกห่อผ้ายาวของเหลยอู้เจี๋ยขึ้นมาโยนให้มัน

เหลยอู้เจี๋ยรับห่อผ้าไปและค่อยๆ มีสติคืนมา "จะทำอันใด"

"ตามไปสิ!" เซียวเซ่อยกเท้าถีบมัน "พวกเราจะไปเมืองเสวี่เยวี่มิไช่หรือ ยามนี้หัวหน้าศิษย์ของเมืองเสวี่เยวี่อยู่ตรงหน้าพวกเราแล้ว ไม่ตามมันไป หรือจะให้เดินทางสงเดซตามเจ้า!"

"อ้อๆ ไช้!" เหลยอู้เจี๋ยปลันกระจำงแฉ่ง จึงวิ่งไปหลังวัดทันที

ทั้งสองวิ่งไปยังหลังวัด ทว่ากลับเห็นถึงเหลียนยืนอยู่บนหลังคารถม้า

* เฒ่าประมงได้กำไร หมายถึงการที่มือที่สามฉวยโอกาสระหว่างที่สองฝ่ายกำลังทะเลาะวิวาทรับเอาผลประโยชน์ไป

รอบข้างมีเศษดาบกับศพลายร่างเกลื่อนกลาดเต็มพื้น ถึงเหลียนเอ๋อย่างเหยียดหยาม "เป็นแค่กากเดน ยังกล้าทำเรื่องล็กเล็กขโมยน้อย"

ทว่าอีกสองคนไม่ได้สนใจมันแม้แต่หน่อย ยามนี้พวกมันเห็นว่าม้าเทียมรถถูกกระบี่ฟันคอขาดนอนจมกองเลือด สิ่งของในรถม้าสิ้นไหลร่วงลงมายังกองหิมะ เผยให้เห็นรูปร่างของมัน

นั่นคือโลงศพใบหนึ่ง เป็นโลงศพทองคำ!

เซียวเซ่อเดินเข้าไปโดยไม่สนใจว่าถึงเหลียนเอ๋ได้เตรียมมีดลับพร้อมจ่อคอมันแล้ว มันสัมผัสโลงศพสีทองอร่ามที่สลักลายบุปผาอันวิจิตรงดงามอย่างลึ้มลิ้นทุกสิ่ง ครูใหญ่จึงสุดหายใจหนึ่งเฮือกพลางเอ่ยขึ้นชม "เป็นทองคำบริสุทธิ์ ไม่ใช่ทองชุบอย่างแน่นอน นี่เป็นโลงศพที่หลอมขึ้นมาจากทองคำแท้ทั้งใบ! ราคาสูงมากยิ่ง!" มันพยักหน้าเมื่อได้ข้อสรุปสุดท้าย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3BFy69>